

ката ни пропасть, ние са искачихме така високо, щото, на гледъ, са намѣрихме средъ облаците, и най-сетнѣ, като излѣзохме изъ гѣстата гора, видѣхме предъ себѣ си една прекрасна, малка долина, която са разстилаше, като зеленъ коворъ. Посредъ нея течеше единъ шумливъ источникъ, на когото бѣше направена една стугарница. Жителите на Батакъ, казватъ, правили доста значителна търговия съ дървѣе и дѣски, и най-сетнѣ, ние видѣхме много подобни малки стругарници, общото число на които около Батакъ достигало до 200. Сега тѣ бездѣйствуватъ. Тая живописна долина има богати паша, но нийдѣ са не виждаше нито една крава, нито една овца. Наввредъ царуваше гробова тишина, гробово уединение, като съ години да не е минавала прѣзъ тука жива душа. Ние са искачихме на върха на билото, който на отдѣляше отъ сѣсѣдната долина и съ въсторгъ видѣхме една великолѣпна панорама. Високи гори окружаваха като амфитеатръ едно малко мѣсто отъ 8 до 10 мили въ диметръ, което са разсичаше по сички направления отъ дълбоки долини и гористи мѣста. Азъ никога не сѣмъ виждалъ въ природата нищо, което така близо да прилича на фотографията на луната въ уголѣменъ видъ. На джното на единъ отъ тия проходи ние едвамъ можахме да сѣзремъ едно село, до което, споредъ думите на водача, оставаше ни още часъ и половина пътъ, макаръ то да са виждаше твърдѣ близо. Това бѣше Батакъ. Около него горските стрѣмнини бѣха покрити съ малки златисти полета, посѣяни съ ячемикъ и ржжъ. И макаръ жетвата отдавна вече да бѣше стигнала и класовете да бѣха хванали да са ронятъ, никой, както са